

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการสื่อสารความรู้ความคิดใหม่ ๆ อยู่ในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ การอ่านจึงมีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้มนุษย์ได้รับความรู้ ความคิด รวมทั้งความเพลิดเพลินใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาวิชาการต่างๆ ดังที่ จูทามาต สุวรรณโคธ และสุกัญญา ศรีสืบสาย (2532, หน้า 8) ได้ให้ความสำคัญต่อการอ่านว่า “การอ่านมีประโยชน์ต่อมนุษย์เพราะเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้วิชาต่างๆ ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ทำให้ได้รับความบันเทิงในชีวิตและเป็นมรดกทางวัฒนธรรม” ซึ่งสอดคล้องกับที่ ประเทิน มหาชนธ์ (2530, หน้า 6) และนราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2529, หน้า 48) กล่าวว่า “การอ่านนอกจากจะเป็นพื้นฐานของการศึกษาเล่าเรียนและช่วยให้เกิดความบันเทิงใจแล้ว ยังช่วยให้บุคคลได้รับข่าวสาร ความเคลื่อนไหวและข้อเท็จจริงต่างๆ ไปปรับปรุงชีวิตและสังคมให้ดีและน่าอยู่”

นอกจากนี้บันลือ พฤกษะวัน (2534, หน้า 11) ยังได้แสดงความคิดเห็นว่า “การอ่านช่วยให้เกิดปัญญาและพัฒนาจิตใจให้เจริญงอกงาม” และจินตนา ไบการุญย์ (2528, หน้า 57) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า “นักเรียนที่ฉลาดและเรียนเก่งมักเป็นคนอ่านเก่งเสมอ นอกจากนี้คนที่มิชอบเสี่ยงและประสบความสำเร็จในชีวิตมักเป็นคนชอบอ่านหนังสือ” และวิลท์ อี เมอเรียน (Wilt E. Mirman, อ้างใน เสงี่ยม ไตรรัตน์ 2524 หน้า 3) ได้ศึกษาพบว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการทำให้นักเรียนเพิ่มการเรียนรู้ เช่นเดียวกับ สมุทรา เชนเชาวนิช (2530, หน้า 3) กล่าวสรุปไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญมากกว่าทักษะอื่นและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความสำเร็จในชีวิตการทำงานหรือการศึกษาเล่าเรียน

ดังนั้นทักษะการอ่านจึงมีความสำคัญมาก ถ้าสังคมใดมีบุคคลากรที่มีประสิทธิภาพในการอ่านสูงสังคมนั้นก็จะมีเจริญ โดยเฉพาะเยาวชนซึ่งเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตยิ่งควรส่งเสริมให้มีความรักการอ่านและอ่านได้เข้าใจ เพื่อปูพื้นฐานความสามารถในการอ่านขั้นสูงต่อไป การขาดทักษะการอ่านและไม่เข้าใจเรื่องหรือข้อความที่อ่านอาจทำให้เกิดความผิดพลาดในชีวิตได้

ฉะนั้นนอกจากอ่านได้แล้วความเข้าใจสารที่อ่านยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง เพราะถ้าอ่านไม่รู้เรื่อง ก็จะไม่เกิดความเข้าใจอันใดเป็นการเสียเวลาและเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ในเรื่องความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจนี้ ทิงเกอร์ (Tinker, 1952, p.52) ได้กล่าวไว้ สอดคล้องกับสุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (2538, หน้า 136) ว่า “การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิดและเป็นเครื่องมือในการศึกษาในสาขาวิชาอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี” และชุติมา สัจจานันท์ (2529, หน้า 10) มีความเห็นว่า “การอ่านได้เข้าใจมีส่วนช่วยปรับปรุงชีวิตให้สดใสสมบูรณ์พัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีที่สุดและสมบูรณ์ที่สุด” นอกจากนี้ สมร เจนจิจะ (2527, หน้า 16) กล่าวว่า “การอ่านได้เข้าใจเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในชีวิต ทำให้เป็นคนที่ได้รับการศึกษาที่สมบูรณ์ เป็นพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบต่อตนเอง และสังคม รวมถึงความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและมีคุณธรรม”

ฉะนั้นการอ่านได้เข้าใจจึงเป็นการช่วยพัฒนาศักยภาพของบุคคล ทำให้ฉลาดรอบรู้ ทันคน ทันเหตุการณ์ นำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินชีวิต

แหล่งความรู้ที่มีอยู่ในโรงเรียนส่วนใหญ่ออกมาในรูปของเอกสารและหนังสือซึ่งเป็นความรู้ที่สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง จึงต้องอาศัยทักษะการอ่านมาก หากนักเรียนมีทักษะการอ่านดี คือ อ่านได้อย่างเข้าใจ ย่อมได้รับผลประโยชน์จากการอ่านได้อย่างเต็มที่ นำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนทุกวิชา แต่การสอนในปัจจุบันยังไม่สัมฤทธิ์ผลและไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร โดยเฉพาะทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งพบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีปัญหาอย่างมากแม้ว่าจะมีประสบการณ์ในการอ่านมาพอสมควรแล้ว ดังที่ เอกวิทย์ ณ ถกลาง (อ้างใน รัชนี้ ศรีไพรวรรณ 2529, หน้า 25) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า “ปัจจุบันนักเรียนไม่มีทักษะการอ่าน คือ อ่านไม่เข้าใจ และไม่สนใจการอ่านหนังสือ”

และจากการสรุปผลการสัมมนาของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2529, หน้า 20) ปรากฏว่านักเรียนไม่รักการอ่าน ส่งผลให้อ่านหนังสือไม่เป็น ส่วน กองวิจัยการศึกษา (2533, หน้า 27) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับความพอใจที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านและมีความสามารถในการอ่านได้เข้าใจพอที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิตได้ของนักเรียน ผลปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่เห็นว่านักเรียนมีคุณสมบัติในการอ่านอยู่ในระดับน้อย

นอกจากนี้ประภา สุทินัย (2535, หน้า 135) ยังได้กล่าวว่า “การสอนอ่านในระดับมัธยมศึกษายังมีปัญหาและอุปสรรคที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขและหาวิธีที่จะสนับสนุนให้นักเรียนได้พัฒนาการอ่านมากยิ่งขึ้น”

การที่นักเรียนประสบปัญหาไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้เข้าใจ อาจเนื่องมาจากสาเหตุซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ คือ ประการแรก นักเรียนขาดโอกาสทางการอ่าน โดยเฉพาะนักเรียนในชนบทมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่อำนวยให้ซื้อหนังสืออ่านได้ตามชอบใจ และนักเรียนส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างช่วยเหลือทางบ้านมากกว่าการขวนขวายหาหนังสืออ่าน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ แม้นมาส ชวลิต (2528, หน้า 167) ที่พอสรุปได้ว่า สภาพการอ่านของคนในสังคมแตกต่างกัน คนบางกลุ่มไม่มีโอกาสได้อ่านเพราะสภาพเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวย ทั้งนี้คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2535, หน้า 210) ได้สำรวจพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในชนบทที่ต้องช่วยผู้ปกครองทำงาน ทำให้ไม่มีเวลาอ่านและทบทวนหนังสือมีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 53.6

ประการที่สอง วัฒนธรรมทางภาษาหรือภาษาถิ่นของนักเรียนเป็นอุปสรรค เนื่องจากภาษาถิ่นมีโครงสร้างภาษาที่ต่างออกไปจากภาษาไทยกลาง จึงเป็นปัญหาต่อการออกเสียงและความเข้าใจ อาจกล่าวได้ว่านักเรียนมีประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาไทยกลางน้อย ดังที่ประเทิน มหาจันทร์ (2530, หน้า 25-26) กล่าวว่า เด็กที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อยจะเกิดความขัดข้องต่อการเรียนรู้คำ ทำให้การรับรู้ข่าวสารอยู่ในวงจำกัด นอกจากนี้ประพาศน์ พุทธิประภา (2526, หน้า 31) ได้อธิบายผลการใช้ภาษาไทยกลางของเด็กนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นพอสรุปได้ว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นจะมีความด้อยในการใช้ภาษาไทยกลาง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาความเข้าใจในการอ่านและการใช้ภาษา เพราะสื่อและตำราเรียนต่างๆ ใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสารทั้งสิ้น ทั้งนี้กองแผนงานการศึกษา (2526, หน้า 73-74) สำรวจพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางภาษาในเขตการศึกษา 2 ได้แก่ จังหวัดสตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส ในเขตการศึกษา 8 ได้แก่ จังหวัดเชียงราย น่าน แพร่ ลำปาง ลำพูน แม่ฮ่องสอน และในเขตการศึกษา 11 ได้แก่ จังหวัดชัยภูมิ นครราชสีมา ศรีสะเกษ สุรินทร์ และบุรีรัมย์

จากสาเหตุทั้งสองประการดังกล่าว ทำให้นักเรียนไม่สนใจต่อการอ่านและไม่รับผิดชอบต่อการอ่าน ส่งผลให้ทักษะทางภาษาไม่พัฒนา ดังที่ ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์ (2538, หน้า 50-51) ได้ให้ความเห็นว่า การที่นักเรียนไม่ชอบการอ่านย่อมนำไปสู่ปัญหาทักษะทางภาษาไม่ก้าวหน้า ทั้งนี้เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานในการฟัง การพูด และการเขียน ดังนั้นทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

จึงควรได้รับการพัฒนาเพื่อเป็นบันไดนำไปสู่ความสำเร็จในการใช้ภาษาด้านอื่นๆ

จากสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติงานนั้น นักเรียนใช้ภาษาถิ่นเขมร ส่วย และพื้นเมืองอีสานในการสื่อสาร จึงเป็นปัญหาต่อการทำความเข้าใจภาษาไทยกลางที่อยู่ในรูปของ สื่อและตำราเรียนซึ่งนักเรียนต้องทำความเข้าใจด้วยการอ่าน นอกจากนี้ฐานะทางเศรษฐกิจของ นักเรียนไม่เอื้ออำนวยให้นักเรียนซื้อหาหนังสืออ่านตามชอบใจ จึงทำให้ขาดโอกาสด้านการอ่าน จากสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาดังกล่าว มีผลทำให้ทักษะการอ่านของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต้อง ปรับปรุง ทั้งนี้จากการทดสอบวิชาภาษาไทยของหมวดวิชาภาษาไทย โรงเรียนพลับพลาชัยพิทยาคม (2537, หน้า 5) พบว่า ทักษะการอ่านของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 55.68 ซึ่งต่ำกว่า เกณฑ์ที่ศูนย์ภาษาไทยของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ได้กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 60 ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวและเห็นว่านักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ มากขึ้น เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสอ่านและคุ้นเคยกับภาษาไทยกลางมากขึ้น อันเป็นแนวทางหนึ่งที่จะ พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสนใจในการอ่านของนักเรียน

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มีลักษณะของการพัฒนาภาษาอย่าง บูรณาการที่เน้นการพัฒนาทางภาษาจากการอ่านไปสู่การฟัง การพูด และการเขียน ที่มีลำดับขั้น ตอนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาด้วยการแสดงออก คิด และแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่ง สอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน โดยมีครูคอยแนะนำ ซึ่งเสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2532, หน้า 19) ได้ทดลองสอนวิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทยด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีนี้มีความสามารถในการอ่านและเขียนได้ดีตลอดจน มีความสนใจในการอ่านมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่มัลลิกา ภักดิ์ณรงค์ (2531, หน้า 100) และนฤมล กังวานไกล (2534, หน้า 98) ได้ศึกษาพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีกิจกรรมที่ทำให้ ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง จึงทำให้เกิดความพอใจจากการเรียน นอกจากนี้ ขั้นตอนและกระบวนการสอนทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่าน มีความเข้าใจในการเขียน และมี เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนปกติ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษามาใช้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาว่านักเรียนจะมี ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจและมีความสนใจในการอ่านมากน้อยเพียงใดเมื่อได้รับการฝึก ด้วยวิธีนี้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ ตลอดจนทำให้เห็น

ความสำคัญของการอ่านที่เป็นปัจจัยในการเตรียมความพร้อมเพื่อศึกษาต่อในระดับสูงหรือไปประกอบอาชีพตามความสามารถของตนได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการอ่าน เพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติแตกต่างกัน
2. ความสนใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพลับพลาชัยพิทยาคม อำเภอพลับพลาชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539
2. ตัวแปร
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่
 - 2.1.1 วิธีการสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.1.2 วิธีการสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจแบบปกติ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.2.2 ความสนใจในการอ่าน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

คัดเลือกเนื้อหาที่ใช้ในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 และหนังสือทั่วไป เช่น นิยายสาร วารสาร และสิ่งตีพิมพ์ ซึ่งมีลักษณะการเขียนเรื่องที่แตกต่างกัน โดยพิจารณาความยากง่ายให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ โดยทำการสอนในชั่วโมงภาษาไทย ซึ่งมีสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลาสอนทั้งหมดกลุ่มละ 16 คาบ และใช้เวลาในการทดสอบและวัดความสนใจในการอ่านกลุ่มละ 4 คาบ รวมเวลาในการศึกษาทั้งหมดกลุ่มละ 20 คาบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษารูปแบบที่ 3 ที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในการอ่านเรื่องราวที่มีลักษณะการเขียน หลากหลายและรู้จักคิดอย่างมีเหตุผลในการหาข้อมูลจากการอ่าน โดยใช้แนวทฤษฎีการสอนแบบ ธรรมชาติ (Natural Approach) แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach) และแนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach) ซึ่งเน้น การจัดกิจกรรมการอ่านเพื่อความเข้าใจ แล้วนำสู่ทักษะภาษาด้านอื่นๆ โดยมีขั้นตอน 6 ขั้นตอน คือ

- 1.1 วิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่านโดยการเดา สรุป และลำดับความ
- 1.2 สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมายหรือการวางแผน การเขียน
- 1.3 บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมายหรือแผนการเขียน
- 1.4 สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องใหม่ในชั้นร่าง
- 1.5 ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน
- 1.6 เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

2.วิธีการสอนแบบปกติ หมายถึง วิธีการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้ขั้นตอนของกิจกรรมการสอนอ่านตามคู่มือการสอนภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีขั้นตอนดังนี้ คือ

2.1 อ่านเพื่อความเข้าใจเรื่อง โดยการทำทำความเข้าใจความหมายของศัพท์และตอบคำถามจากเรื่อง

2.2 อ่านเรื่องเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง

2.3 อ่านเรื่องเพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์ เล่าเรื่องย่อ และเขียนย่อความ

2.4 อ่านเรื่องเพื่อทำความเข้าใจเรื่องจากแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมที่ครูจัดให้

3. การอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง ความเข้าใจในการอ่านที่อาศัยความสามารถในการตอบคำถามจากเรื่อง เข้าใจความหมายคำศัพท์ สรุปความ เรียงลำดับเหตุการณ์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และนำไปประยุกต์ใช้กับทักษะภาษาด้านอื่นๆ ได้ สามารถวัดได้จากแบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ความสนใจในการอ่าน หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจในการอ่านรวมทั้งการเอาใจใส่เข้าร่วมกิจกรรมการอ่าน ซึ่งวัดโดยใช้แบบวัดความสนใจในการอ่านตามรูปแบบของ Strong Vocational Interest Blank (SVIB) และการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพลับพลาชัยพิทยาคม อำเภอพลับพลาชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูในการปรับปรุงคุณภาพการสอน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ประสบปัญหาการอ่าน

2. ได้แนวทางและตัวอย่างกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ ที่ครูสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพและวัยของนักเรียนในเนื้อหาวิชาอื่น และระดับชั้นเรียนต่อไป

3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจทำการวิจัยการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจต่อไป